

Nagroda *Amici Universitatis*, 19 VI 2024

1. Bardzo dziękuję Stowarzyszeniu Absolwentów i Przyjaciół Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II za przyznanie mi pierwszej w historii nagrody *Amici Universitatis*. Dziękuję Pani Profesor Klaudii Cymanow-Sosin za wygłoszoną laudację, za wszystkie życzliwe słowa pod moim adresem.

Zdaję sobie sprawę, że to odznaczenie ma związek z moją służbą w Kościele Krakowskim oraz w Stolicy Apostolskiej, ale przede wszystkim wiąże się z tym, że tę służbę przez niemal czterdzieści lat pełniłem u boku kardynała Karola Wojtyły – Papieża Jana Pawła II, którego imię nosi dziś Uniwersytet Papieski w Krakowie. Spotkał mnie w życiu wielki przywilej życia i pracy w najbliższym kręgu tego giganta wiary, pasterza według Serca Bożego – jednego z pasterzy zapowiadanych w prorocztwie Jeremiasza (por. Jr 3, 15). Mija dwudziesty rok od śmierci Jana Pawła II, a on cały czas jest obecny w pamięci i świadomości

współczesnego Kościoła. Zostawił nam ogromne dziedzictwo nauczania, a podejmowane przez niego decyzje w znacznym stopniu ukształtowały oblicze Kościoła w świecie, w Polsce i oczywiście w Krakowie.

2. Świadczy o tym, między innymi, dzisiejsza uroczystość 15-lecia podniesienia Papieskiej Akademii Teologicznej do rangi Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Wiemy, jak bardzo metropolicie krakowskiemu kardynałowi Karolowi Wojtyła zależało na podtrzymaniu obecności wyższej uczelni katolickiej w podwawelskim grodzie po usunięciu przez władze komunistyczne jakże zasłużonego dla kultury, narodu i Kościoła Wydziału Teologicznego ze struktury Uniwersytetu Jagiellońskiego. Dzięki jego usilnym staraniom, kontynuującym starania arcybiskupa Eugeniusza Baziaka, Stolica Apostolska przyznała zaszczytny tytuł Papieski faktycznie istniejącemu, choć nieuznawanemu przez władze komunistyczne

Wydziałowi. To był rok 1974. Wiemy, jakim poważaniem i zaufaniem św. Pawła VI cieszył się kardynał krakowski. Papież uczynił dla niego i dla Kościoła Krakowskiego znaczący gest.

Ale historia nie zatrzymała się na tym etapie. To, co się stało 16 października 1978 roku, uruchomiło proces przemian, których już nie można było powstrzymać i które przywracały dziejową sprawiedliwość. Jednym z wielu owoców pontyfikatu Jana Pawła II, w odpowiedzi na pragnienia środowisk akademickich w naszym mieście, było erygowanie trójwydziałowej Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie 8 grudnia 1981 roku. W tym kontekście trzeba z wdzięcznością wymienić nazwiska i zasługi na tym polu kardynała Franciszka Macharskiego, kardynała Mariana Jaworskiego, biskupa Tadeusza Pieronka, a także ks. infułata Adama Kubisia.

3. Ukoronowaniem długiego procesu przemian było erygowanie przez papieża Benedykta XVI Papieskiego Uniwersytetu w Krakowie. Było to niejako spełnienie testamentu św. Jana Pawła II, cztery lata po jego śmierci. Znamienne są słowa dekretu Kongregacji Edukacji Katolickiej z 19 czerwca 2009 roku, motywujące papieską decyzję: „Benedykt XVI, dla uczczenia pamięci swojego znakomitego Poprzednika Sługi Bożego Jana Pawła II – powtórzmy: dla uczczenia pamięci swojego znakomitego Poprzednika – postanowił Papieską Akademię Teologiczną w Krakowie podnieść do godności Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie”. To tylko jeden z przykładów, jak święty Papież nie przestał działać i nadal działa po swoim odejściu do domu Ojca. Zawsze troszczył się o dzieło zapoczątkowane przez świętą królową Jadwigę, fundatorkę Wszechnicy Krakowskiej, której konstytutywną częścią był przecież Wydział Teologiczny.

Dzisiaj, przyjmując i dziękując za odznaczenie przyznane mi przez środowisko związane z Uniwersytetem, pragnę wyrazić głęboką radość, że nasza Alma Mater Cracoviensis stała się i jest tym, co tak bardzo leżało na sercu Janowi Pawłowi II.

Dziękuję za uwagę.

Stanisław kard. Dziwisz